

Escriptors TV: Josep M. Espinàs

L'escriptor llegeix una de les proeses que formen el seu nou llibre, 'I la festa segueix' (la Campana)

'I la festa segueix' aplega setanta-cinc proeses curtes, plenes d'observacions i de reflexions, 'com un autoretrat', que se sumen a les que [Josep Maria Espinàs](#) va publicar al volum '[Temps afegit](#)', quan tenia setanta-tres anys. Ara ja ha arribat als vuitanta-dos. Hi hem parlat i el podeu [veure en vídeo](#) llegint 'L'àtic'.

'En aquest llibre em penso que és on es veu més l'aprenentatge que he fet amb els anys de dir més coses amb menys paraules. Coses que no són transcendents, però que reflecteixen la meua manera de veure la realitat, la gent, allò que em passa. Es barreja l'apunt autobiogràfic amb la realitat que m'envolta.'

—Semblen articles...

—A mi, no em semblen gens articles, més aviat són 'antiarticles', en el sentit que puc mantenir l'extensió que em surti espontàniament, que tenen un final, que hi ha un petit progrés dins el text... Veus, en dic textos. De fet, són proeses, però ara no és moda dir-ne proeses. Abans hi havia poesia, novel·la i proeses literàries. I mira que era clar. Però ara no es fa servir.

—Vostè no parla de proeses sinó d'observacions i reflexions.

—M'agrada més un arbre que no pas un bosc, perquè l'arbre té un perfil que es dibuixa, té braços i mans, i el bosc no deixa veure l'arbre, al revés de com es diu. I és això que jo sento, i ho escric. Això és observació de la realitat i, al mateix temps, és una manera de veure la realitat, la meua. O sigui que hi ha observació i hi ha reflexió.

—Per què no li agrada parlar de records?

—Jo recordo poc. Els meus records són visuals. Quan explico una cosa, la veig. Quan em poso a escriure la prosa 'A Escòcia', per exemple, veig clarament el revolt de carretera i el pub on entro amb un escocès i fem una beguda i les coses que passen... Ara, quin any vaig anar a Escòcia? No ho sé. No tinc records amuntegats per dates (quan tenia set anys, quan tenia vuit anys..., quan tenia aquesta edat era molt petit, és l'única cosa que sé).

—Per això no data aquestes proeses?

—Em penso que aquest llibre és intemporal.

—La mort hi apareix.

—La mort hi va sortint. Quan parlo de la vuitena planta (vídeo) ja és això. A 'Commorir' surt la mort i també a 'Tots Sants'. Parlo de la mort perquè és un fet evidentíssim. Però realment no m'impedeix pas de parlar del dia a dia, del minut, del segon. En aquest moment sóc conscient que sóc viu, no sóc conscient que no seré viu d'aquí a deu anys, cinc anys, dos anys..., quan?

—El títol del llibre expressa aquesta actitud.

—'I la festa segueix', és clar. Vaig trobar aquest vers de Prévert i vaig pensar: 'Mira que és bonic.' Mentre siguis viu, vius una festa.

—En canvi dedica el llibre a amics que ja no hi són.

—Sí, dedico el llibre a amics que ja no hi són, però els englobo en una frase: 'A tots els qui ja no hi són i em van fer més viva la festa.' En aquest llibre la festa és sinònim de vida.

—En el llibre hi ha una prosa que no és una prosa, sinó que és un poema, en memòria de J. V. Foix. Com és que l'hi ha inclòs?

—Sempre he escrit versos. Sóc una persona d'aquell temps que encara fa versos, no poemes i encara menys poemaris. Faig versos d'ocasió. Conec la mètrica, conec la tècnica. A la meua penya, els faig uns versos per Nadal, amb ironia, em diverteix fer-ne. Ara, passa que la meua poesia és secreta. I aquí he publicat un poema, perquè m'agrada el joc de la literatura, i seguint l'estil de Foix, he

fet els versos. I perquè no m'ha fet por, no m'ha fet sentir ridícul.

—És la primera vegada que publica uns versos?

—Durant el franquisme i la transició el setmanari Sábado gráfico va tenir una iniciativa que no s'ha repetit: publicava un vers en castellà i un vers en català cada setmana. Hi vaig publicar dotzenes de versos en català a Sábado gráfico, fent sàtira política. Això avui és impensable, que un diari de Madrid et demani de fer versos de sàtira política en català i publicar-los en català, 'subtitulats' amb lletra petita al peu... M'ha agradat sempre fer versos. Potser perquè m'interessa molt la música del text. Aquest títol es diu 'I la festa segueix' i no 'I la festa continua', primer perquè he buscat al diccionari i admet 'segueix' en aquesta accepció. Però és que, per mi, la música de l'una paraula i de l'altra és molt diferent. Ara que hi penso: potser la música que hi ha en cada frase que he escrit és el que fa que el lector s'hi senti identificat, perquè viu la música, més enllà del que dic. El ritme, paraula clau.

17 desembre 2009

Una notícia de VilaWeb.cat
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)